

Tato teze si klade za cíl pojednat o dějinách vědy v novověku. Zabývá se historicko-filozofickými úvahami o vztahu mezi vědou a náboženstvím v sedmnáctém století na pozadí cest, díla a života českého matematika, astronoma a jezuitského kněze Valentina Stancla na Moravě, v Čechách, Itálii, Portugalsku a Brazílii. Tato studie se snaží přehodnotit podíl kněží Tovaryšstva Ježíšova na vývoji moderní doby tím, že vyzdvihuje aktivitu jezuitských kněží v politických, náboženských a vědeckých proměnách, ke kterým došlo v šestnáctém a sedmnáctém století v Evropě, Orientu a v portugalské Americe. Práce se snaží reflektovat na vědeckých objevech šestnáctého a sedmnáctého století, zejména v oblasti matematiky a astronomie; nové pojetí člověka a světa, které pramení z politických a náboženských transformací reformního myšlení a kulturní renesance; šok mezi novými vědeckými teoriemi a zkušenostmi s Písmem svatým a následně s křesťansko-aristotelskou scholastickou teologií; kromě toho zpochybňuje nedostatečné přispění kněží či dokonce náboženství k rozvoji vědy. Časový rámec práce se odehrává především mezi koncem patnáctého století a počátkem osmnáctého století, se zaměřením na problémové a kontroverzní století sedmnácté. Takto dlouhá doba umožňuje prozkoumat důležité procesy napjatého vztahu mezi vědou a náboženstvím, což přispívá k rozšíření historického pohledu na pokrok v moderní vědě a přispění řádu Tovaryšstva Ježíšova k tomuto vývoji. Témata pojednávané v jednotlivých kapitolách se objevují spirálně a mezioborově, takže se průběžně vynořují a posléze se znovu objevují.